

КОРОТКО ПРО ВАЖЛИВЕ

— 30 жовтня вихователями гуртожитку Савчук Л.Р. та Ковтонюк О.З., членами гуртка «Музичний вернісаж» (керівник Д.А.Огарев) було підготовлено та проведено розважальний вечір відпочинку «Осінній бал».

Шепетівський професійний ліцей
ЗАПРОШУЄ
на навчання випускників
9-х та 11-х класів.

У 2014 РОЦІ ЛІЦЕЙ ПРИЙМАЄ НА НАВЧАННЯ ЗА ПРОФЕСІЯМИ:

з освітою 9 класів, термін навчання 3 роки:

- слюсар-ремонтник, електрогазозварник;
- кравець

з освітою 9 класів, термін навчання 3 роки 5 місяців:

- електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування, радіомеханік з обслуговування і ремонту РТА.

з освітою 11 класів, термін навчання 1 рік 5 місяців:

- електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування;
- штукатур, облицювальник-плиточник;

Зарахування на навчання проводиться за результатами співбесіди. Учні ліцею щомісячно отримують стипендію. Учні, які потребують житло, безкоштовно забезпечуються місцями в гуртожитку. Учні з числа сиріт забезпечуються безкоштовним харчуванням.

Під час виробничого навчання і виробничої практики на підприємстві учні отримують 50 % нарахованих за виконану роботу коштів.

Випускники ліцею отримують диплом кваліфікованого робітника. Випускники, які вступили на навчання після закінчення 9-ти класів, одночасно з дипломом отримують атестат про повну загальну середню освіту.

ДЛЯ ВСТУПУ В ЛІЦЕЙ НЕОБХІДНО ПОДАТИ:

1. Заяву на ім'я директора.
2. Документ про освіту (оригінал).
3. Медичну довідку Ф 086 /о з висновком про професійну придатність.
4. Довідку з місця проживання та про склад сім'ї.
5. Шість фотокарток 3x4.

ВСТУПНИКИ ОСОБИСТО ПОДАЮТЬ:

1. Приписне свідоцтво призовника або військовий квиток (копія).
2. Довідку про присвоєння ідентифікаційного коду (копія).
3. Свідоцтво про народження або паспорт (копія).

Приймальна комісія.

Адреса ліцею: індекс 30400, м. Шепетівка, проспект Миру, 23
Телефон для довідок: (03840) 5-37-58, 5-50-01, 096-651-29-64
E-mail: proflicey020@i.ua

РОБІТНИЧА ГВАРДІЯ

булетень Шепетівського професійного ліцею
м. Шепетівка, пр. Миру, 23

Редактор:

Зайцев Олександр

Фотокори:

Ковтонюк Сергій, Бондарчук Анатолій

Віддруковано:

ТОВ «Шепетівська друкарня».

Св. ААВ №2222041

Зам.539 Тир.100.

РОБІТНИЧА
ГВАРДІЯ

ЧИМ СЕРЦЕ НАПОВНИШ, ТЕ ГОВОРЯТЬ УСТА

КРАВЦІ

Кожна людина прагне бути красивою і усвідомлює, що мода віддзеркалює внутрішню інтелігентність і культуру. Тому, коли вона за покликом серця і порухом душі обрала саме цю професію, вже ніколи не пошкодує і, лише завдяки сумлінню і бажанню, терпінню і душевному внеску, може стати на один щабель з відомими кутюрье всього світу.

В усі часи у суспільстві панували певні погляди, думки, художнє уявлення щодо одягу, формувались відповідні напрямки моди. Усе це тісно пов'язане з професією кравця — людини, завдяки праці та фантазії якої наші бажання втілюються у життя. Професія кравця одночасно є однією з найдавніших і найсучасніших, бо потреба в кравецьких послугах існує постійно.

Навчаючись в нашому ліцеї, учні набувають фахових знань, умінь і навичок, готуються широко застосовувати їх в подальшій професійній діяльності.

Майстри та викладачі під час пояснення матеріалу використовують інноваційні технології — комп'ютерні програми такі, як «LekoSystems», за до-

помогою якої учні створюють лекала за індивідуальними мірками. Широко використовується мережа Інтернет з вибором моделей, ознайомлення з сучасними напрямками моди, колекціями українських та зарубіжних дизайнерів, що допо-

проходячи передвипускна кваліфікаційну практику на підприємствах міста та області, учні вдосконалюють професійну майстерність, а роботодавці мають нагоду оцінити професійний рівень молодих випускниць ліцею і запропонувати їм робочі місця.

магає учням зорієнтуватися у виборі моделі, враховуючи особливості характеру, фігури замовника та напрямку моди.

У час навчання дівчата — кравці беруть активну участь у громадському житті ліцею. Так, у жовтні ми стали учасниками обласного конкурсу агітбригад «Моя професія — моя гордість», який проводився в місті Славута. І серед восьми команд навчальних закладів посіли четверте місце.

Нещодавно учні групи кравців мали змогу відвідати сучасну швейну фабрику в місті Полонному — «Полонне Траузе-с Факторі», з метою вивчення прогресивних технологій виробництва та новітнього обладнання. А саме основне - ознайомились з реальними умовами виробництва. Адаптація учнів у конкретних виробничих умовах, закріплення теоретичних знань і наступне вдосконалення професійних умінь і навичок, ово-

№10 (12)
ЖОВТЕНЬ
2013 р.

лодіння сучасною технологією та прогресивними методами виконання робіт у виробничих умовах, оволодіння досвідом передовиків і новаторів виробництва, освоєння встановлених норм виробітку підвищує інтерес до своєї професії.

Також учні можуть продовжити своє навчання у вищих навчальних закладах. Після закінчення технікуму можна стати технологом, інституту — інженером-технологом, художником-модельєром, що з успіхом роблять наші випускники: Михалець Леся — Харківська педагогічно-технологічна академія, Іваніна Вікторія — Київський інститут ім.Драгоманова, Мазурець Марія, Левчук Ольга, Зайцева Оксана — Калинівський технологічний технікум і т.д.

Випускники мають змогу успішно працювати в Хмельниць-

кому (Хромагіна Анна, Даниленко Юлія, Оксуювська Іллона), Шепетівці (Присяжнюк Світлана, Гнатюк Олена, Новохацька Оксана), інших містах України.

Наступного навчального року наш ліцей здійснюватиме набір учнів для оволодіння спеціальністю «Кравець» (на базі 9 класів, з терміном навчання — 3 роки). Чекаємо бажаючих.

О.О.Сурду — старший майстер ліцею.

МЕТАЛ ТАКОЖ, ЯК МУЗИКА, ЗВУЧИТЬ

Красива новенька іномарка блиснула на сонці і вкотила на подвір'я ліцею. В шоферові впізнали нашого випускника Олексія Шкабару. Хлопець одразу попрямував до майстерні зварювальників: і ступити на рідні пороги, і наставників побачити, щоб розповісти про свої успіхи, про професійні досягнення.

Скільки радості було в Олексія, коли в майстерні він побачив хлопців, які саме були на занятті гуртка «Симфонія металу»! 22 учні першого і другого курсу вирішили покращувати та вдосконалювати професійні навички в позаурочний час, адже кожен розуміє, що подальше життя багато у чому залежить від здобутої про-

фесії та від професійних здібностей.

Нікому не секрет, що теперішній роботодавець, беручи випускника на роботу, дивиться не тільки на диплом, але й на його практичні вміння виконувати ту чи іншу роботу.

Між Олексієм та хлопцями зав'язалась розмова. Випускник розповів, як, дякуючи своїй наполегливості, має значні досягнення у зварювальній справі: працював у Києві, у Москві. За два роки купив собі машину, про що колись і мріяти не міг. Олексій оцінив наші роботи по виконанню зварювання у нижньому положенні, по зварюванню труб. Гуртківці розповіли, що найближчим часом почнуть виготовляти міні-систему опалення.

Керівник гуртка Тетяна Григорівна Головачук серед

кращих гуртківців назвала Огнівчука Назарія, Вихівського Владислава, Дадабаєва Ярослава (група №204), Стремедловського Максима, Пасічника Григорія, Шмигуна Федора, Брікнера Максима, Данилюка Івана, Вазелюка Владислава (група №104).

Випускник запевнив нас, що головне-це бажання і старанність, і тоді мрії збудуться, а метал в руках звучатиме, як музика.

Назарій Огнівчук — учень групи №204.

ПРАЦЮЙ, ЯК Я, ПРАЦЮЙ КРАЩЕ ЗА МЕНЕ

Ми вітали майстра виробничого навчання будівельників Святослава Григоровича Ляску із призовим місцем, яке він здобув у другому етапі Всеукраїнського конкурсу професійної майстер-

ності серед майстрів виробничого навчання, проте він вперто не хотів говорити про себе, а все більше пишався учнями: пригадував Юрія Морозюка,

який свого часу, маючи перше місце в області, брав участь у республіканському конкурсі професійної майстерності серед учнів, що проходив у Дніпродзержинську; переко-

вав, що у недалекому майбутньому, певно, кращими за нього самого майстрами-будівельниками будуть нинішні учні Богдан Бармак, Сергій Заремський, Віктор Ковальчук із 102-ї групи. Святослав Григорович каже, що душею відчуває людину, котра закохана у свою справу, прагне здобути нових і кращих знань, беручи і примножуючи те, чому її навчають.

Власне, ніхто і сперечатись не буде, що правдивим є твердження: із золотими руками не народжуються, їх самі собі роблять.

Під час участі у конкурсі представники училищ області мали зробити презентацію свого на-

вчального закладу в електронному варіанті, пройти тестування на знання теоретичного матеріалу, дати відкритий урок виробничого навчання і за три години покласти 3 квадратних метри лицювальної плитки. Виконати завдання набагато швидше Святославу Григоровичу, звісно, допоміг досвід і знання своєї справи, адже за п'ятьмадесять років роботи в ліцеї і майже три роки — за кордоном.

«Навчаючи учнів, — говорить Святослав Григорович, — я хочу, щоб вони працювали, як я, працювали краще за мене». Віримо, що саме так воно і буде.

Батраков Валерій — учень групи №102.

звання Героя Радянського Союзу. Серед них і наші земляки Поліщук Іван Михайлович та Климович Сергій Іванович.

Завдяки екскурсії-подорожі по героїчних сторінках життєпису, який підготувала науковий співробітник музею Лідія Денисівна Юхимович, наші учні мали змогу довідатись про Героїв — земляків.

Так, Іван Михайлович Поліщук народився в с.Ленківці Шепетівського

району в сім'ї селянина. На фронті перебував з 1941 року. Гвардії майор. 27 вересня 1943 року о 3 годині перші човни і пороми з воїнами відплили від берега під потужним обстрілом ворога. Поліщук І.М. уміло організував переправу. 29 вересня 1943 року Іван Михайлович підняв у атаку бійців, але ворожа міна обірвала життя героя.

(Закінчення на наступній сторінці).

ГЕРОЇ ДНІПРА

15 жовтня 2013 року учні 102 та 312 груп відвідали музей Миколи Островського, де взяли участь у тематичному виховному заході «Герої Дніпра»

У цьому році виповнюється 70 років битви за Дніпро — однієї із найблискучіших сторінок Великої Вітчизняної війни, а на думку багатьох істориків-однієї із найбільших битв у світовій історії. З

обох боків у битві взяли участь до 4 млн. чоловік, а її фронт розтягнувся на 1400 кілометрів. Хронологічно битва за Дніпро тривала з серпня по грудень 1943 року.

Ніякі зусилля гітлерівців не могли стримати наступ визволителів України.

2438 воїнів — учасників битви за Дніпро удостоєно

ІДУ ДО МЕТИ

Розфарбованою червоним листом осінньою алеєю ідемо до красивої будови. Це дитячо-юнацька спортивна школа. Не так давно юні спортсмени вимушені були задовольнятися приміщеннями єврейської синагоги, проте час парадоксів, здається, минув, і спортивна школа стала частиною студентського мікрорайону на проспекті Миру, зовсім поруч із нашим ліцеєм.

441 шепетівчанин (юнаки і дівчата до 23 років) у вільний від роботи та навчання час відвідують спортивну школу.

Молоді люди мають можливість займатись у шести секціях, таких як важка атлетика, легка атлетика, баскетбол, футбол, шахи, бокс. До речі, заняття тут безкоштовні, і тренери запрошують наших учнів приходити.

Розмовляємо із наставником боксерів Максимом Олеговичем Алтуняном, тренером із серйозним досвідом і серйозни-

ми здобутками: саме ним в Шепетівці підготовлені хлопці до участі не лише в обласних та Всеукраїнських, але й в чемпіонатах Європи і світу.

Максим Олегович запрошує нас подивитись заняття з боксу, адже саме тут знайшов своє справжнє захоплення наш Михайло Лебіга.

«Дуже талановитий учень, хороший боксер, вміло виконує свою роботу, словом, хороший-хороший юнак», — саме так характеризував Максим Олегович нашого Михайла.

Віріс Мишко в Шепетівці, тут і в школу ходив, проте душею — в Михайлючці. Там живе його родина, а головне — бабуся і дідусь, котрий навчив хлопця не легкій косарській справі і справді закохав онука у безмежу зелені пахучих лугових отав.

В 13 років Михайло вперше прийшов до тренажерного залу спортивного товариства «Колос», але його більше цікавили

боксерські рукавиці, котрі лежали в кутку зали.

«Це моє», — казало йому юначе єство, він одягав рукавиці і тренувався сам. Якось ці вправи помітив Максим Олегович Алтунян. Тренер запросив хлопця до рингу і поставив йому у супротивники чемпіона України Максима Вознюка. Бій нагадував скоріше вправи і спроби, проте саме тоді стало зрозумілим: бокс — це спорт для Михайла.

Серйозне ставлення до боксу прийшло не одразу: були перерви, бо, із слів Михайла, не мав конкретної мети у житті. Проте знову і знову повертався до рингу, щоб більше ніколи його не полишити.

Спорт і, врешті, сам тренер кардинально змінили погляди Михайла на життя, виплекали справжню мрію стати Олімпійським чемпіоном, вчать досягати поставленої мети.

Тепер щоранку (навесні та влітку о 3.30, а осінню та взим-

ку о 5.30) дужий, гарної статури юнак кілька разів пробігає дистанцію від магазину «Подольняк» до залізничного вокзалу. Це наш Михайло Лебіга. Хлопець виховує у собі витривалість, прагне більшої фізичної досконалості, адже хоче бути схожим на свого тренера та на боксера із Одеської області Василя Ломаченка.

Ще й найтепліші слова вдячності Михайло говорить про свою бабусю Світлану Миколаївну Бахтіну, яка завжди його розуміє і вірить, що саме її онук матиме неабиякі досягнення у боксі.

«Бабушка дуже добра і сердечна, близька мені душею людина. Я вдячний долі за те, що вона у мене є, — говорить хлопець. — Та й червоний борщ ніхто у світі не готує так смачно, як вона!»

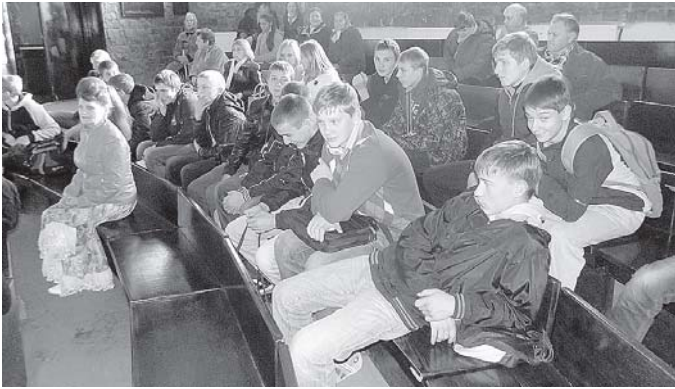
Людмила Василюк та Аліна Рудь — учениці групи №206.

КОРОТКО ПРО ВАЖЛИВЕ

— 10 жовтня учні групи №103 та Рудик Вадим з групи №204 зустрічались із воїнами-афганцями та настоятелем церкви Віри, Надії, Любові (бувшим воїном-афганцем) Анатолієм Миколаєвичем Вересюком. Учні не лише мали розмову за чаєм, але й допомогли вигрузити цеглу на будівництві нового храму.

ГЕРОЇ ДНІПРА

Звання Героя Радянського Союзу йому присвоєно посмертно.

Сергій Іванович Климович народився в Шепетівці. Лейтенант, командир стрілецької роти. Відзначився при форсуванні Дніпра. Звання Героя Радянського Союзу йому присвоєно 30 жовтня 1943 року. Помер Сергій Іванович у Шепетівці в 1946 році. Його іменем названо вулицю у нашому місті.

Виконуючи Указ Президента щодо підготовки до відзначення 70-річчя звільнення України та 70-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, учні нашого ліцею, надаючи волонтерську допомогу ветеранам, продовжують знайомитись із їх бойовими і трудовими подвигами в ім'я народу.

Бондарчук Анатолій — учень групи № 102.

«СОВІСТЬ...»

Молоді люди сьогодення перебувають у пошуках цінностей життя. На допомогу їм, в нашому ліцеї, діє цільова творча програма «Вічні цінності очима юності», яку веде викладач А.С.Здрачук.

На жовтневій зустрічі учні 103 групи мали можливість поспілкуватися на тему: «Що означає жити по совісті». Вочевидь, ви неодноразово чули вислови «жити по совісті», «працювати на совість», «судити по совісті», «говорити по совісті». Що ж таке

совість? На нашій зустрічі ми з'ясували це непросте питання, та переконалися, що совість і сором — це регулятори людської поведінки, що совість взаємопов'язана з відповідальністю людини перед собою. У кожної людини є внутрішній потенціал добра і зла. Кожний вчинок, думка є вибором того або іншого.

Готуючись до виховного заходу, я прочитав притчу про совість у людей, коли три чоловіки, побачивши камінь по-

серед дороги, по-різному зреагували на нього: один викотив на узбіччя, другий повернув камінь на середину дороги, третій — викинув геть.

«Так і у житті, — подумав я. — Одна людина думає лише про себе, а інша готова зарадити усім».

Коли людині погано, сталося якесь горе, вона йде за допомогою до іншої людини. Яку відповідь вона почує? Чи знайдеться добра і щира душа, яка підтримає її, розрадить, допомо-

же? А це залежить від кожного з нас.

Колись наші прадіди твердо знали «Десять Божих заповідей», «Сім правд віри». І хоч були неписьменними чи малописьменними, багато з них за все життя поганого слова не сказав.

Прислухаймося до голосу своєї совісті. Хай вона буде вашим надійним другом і радником.

Руслан Рибачук — учень групи № 104.

ВАРТА «СЛУЖБИ ПОРОЗУМІННЯ»

ЩО РОБИТИ, КОЛИ БАТЬКИ СВАРЯТЬСЯ?

Неприємно, коли батьки сваряться. Адже ти їх любиш і сподіваєшся від них підтримки. Тому незгоди між ними завдають тобі болю. Важко поважати батьків, які, здається, не поважають одне одного.

Коли бачиш, як батьки сваряться, то розумієш: вони не такі досконалі, як думалось раніше.

Батьки — люди, а тому вони не ідеальні: не дивуйся, що часами вони дратують одне одного і через це вибухають сварки.

Не забувай також, що ми живемо в «скрутні часи, коли жити... дуже важко». Батькам потрібно заробляти на харчі, пла-

тити за житло, і вони, як правило, мають стрес на роботі. Та й на деякі справи вони дивляться по-різному. Навіть у двох найближчих людей нерідко існують різні погляди на одну справу. Усе ж конфлікти між батьками можуть тебе дуже непокоїти. Як тобі поводитись за таких обставин?

Виявляй повагу. Коли через батьків у домі неспокій, на них легко розгніватись. Однак, висловивши їм свою зневагу, ти лише погіршиш ситуацію. А що, коли батьки сваряться через тебе? Завжди обстоюй своє рішення з лагідністю і глибокою повагою.

Будь безстороннім. Що робити, коли батьки тягнуть тебе кожен на свій бік? Намагайся бути безстороннім. Ввічливо скажи їм: «Мамо й тато, я вас дуже люблю, але, прошу, не втягуйте мене у суперечку. Вирішіть цю справу між собою».

Говори про свої почуття. Розкажи батькам, як на тебе впливають їхні сварки. Вибери момент, коли вони будуть схильні тебе вислухати. З повагою в голосі скажи, як тебе пригнічують, роздратовують і навіть лакають їхні колотнечі.

ЧОГО НЕ ВАРТО РОБИТИ. — Не будь сімейним психологом (Якщо ти намагаєшся

братись за «сімейний штурвал» і вирішувати батьківські негаразди, буде тільки гірше).

— Не втручайся. (Коли сваряться двоє, то це вже забагато шуму. Може кортити вставити своє слово, не забувай: розбіжності між собою мають вирішити самі батьки, а не ти.)

— Не налаштовуй батьків одне проти одного. (Коли мама каже «ні», не біжіть до тата, щоб випросити у нього «так»).

— Не дозволяй, щоб їхня поведінка впливала на твою. (Помста з боку дітей не має мати місце у родині).

Тож «нехай Ваше слово завжди буде люб'язне» (Біблія).

Н.М.Гладка — практичний психолог ліцею.

ПОПЕРЕДИТИ І НЕ ДОПУСТИТИ

9 жовтня 2013 року відбулося засідання Ради профілактики правопорушень з участю представників сектору кримінальної міліції відділу внутрішніх справ Караса Володимира Володимировича та Семеник Ольги Іванівни, а також начальника служби у справах дітей міськвиконкому Купрацевич Катерини Василівни.

На засіданні Ради йшлося про відповідальність батьків за виховання своїх неповнолітніх дітей, про недопустимість створення стресових ситуацій на уроках через порушення дисципліни, що у нас трапляється надто часто.

Засідання Ради профілактики правопорушень цього разу проходило у повній присутності учнів 103 і 104 груп, бо саме першокурсники допускають найбільше порушень дисципліни на уроках.

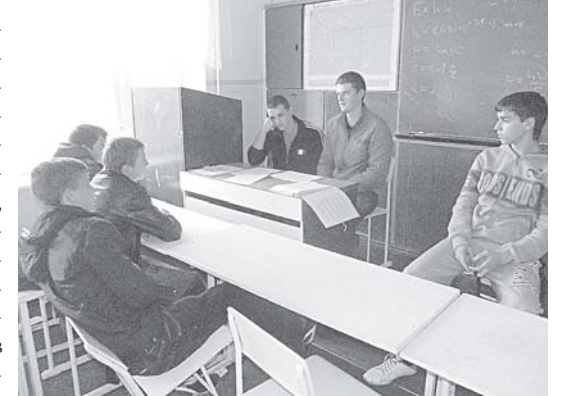
Про поведінку учнів 103 групи та результати конкурсу навчальних груп за 1-15 жовтня йшлося і на засіданні учнівського

комітету 28 жовтня 2013 року. Члени учкому заслухали учнів, які допустили пропуски уроків без поважних причин та тих, котрі схильні до порушень дисципліни під час уроків.

Спільно прийшли висновку про те, що саме не відвідуючи заняття чи то байдуже до них ставлячись, молода людина, того почасти не розуміючи, стає на шлях можливих правопорушень.

З 7 по 11 жовтня в ліцеї проходили батьківські збори у навчальних групах, де (у рамках проведення батьківського університету педагогічних знань) заступником директора з ВР Лідією Григорівною Сидорчук присутнім було про-

читано лекцію «Особливе доручення батькам та криза підліткового віку», організовано обговорення добірки відеоматеріалів «Правомірні і протиправна поведінка учня».

Батькам також було подаровано добірку «Зернинки батьківської мудрості», котру підготували члени літературної студії «Кетяг калини» спільно

з батьківським комітетом ліцею.

Стремедловський Максим — учень групи № 104, голова центру дисципліни, порядку та боротьби із злочинністю учкому.

«ЦЕ МИ»

НАТАЛКА

Ми зустрілись тут, у ліцеї, рік тому, коли обидві стали навчатись на кравця.

Трішки старша за мене, вона завжди викликала до себе повагу через неординарність мислення і своєрідність захоплень. Можливо, саме тому мені захотілось

розповісти про Наталку Васильеву усім, на шпальтах нашої газети, започаткувавши тим самим нову рубрику «Це ми».

Наталці 20 літ. Опановуючи в нашому ліцеї професію кравця, вона паралельно навчається на четвертому курсі

Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка на факультеті дошкільного навчання.

«Учитись, — каже дівчина, — ніколи не пізно». І додає, що в ліцеї їй особливо подобається навчатись, бо саме тут вона відчуває себе ніби усім, де за кожного із учнів педагоги турбуються по-батьківськи. «Я думала, — говорить далі Наталка, — що таких людей немає, але помилялась».

Коли ми почали розмову про друзів, то Наталка сказала, що кожного вона неабияк цінує, адже кожен з них унікальний, хоч, разом з тим, усі мають спільну рису-добре серце.

Ставлю кілька запитань і прошу Наташу на них відповісти.

— Наталко, розкажи про свої захоплення.

— Я люблю читати, малюю, займаюсь рукоділлям і вчу мови (а завдання таке: хоча б по слову в

день!) Непогано готую страви, можливо, тому, що на кухні завжди співаю, і гарна українська пісня доповнює смакоту вариво.

Дуже люблю спілкуватись із старшими людьми. Кращого порадирика, аніж старший і мудріший товариш, я думаю, і бути не може. Ціную в людях мудрість! Саме на таких людей і хочу рівнятись: не на «розумників книжних», а на людей із життєвим досвідом. Люблю людей, від яких іде енергія добра. Це сонячні люди!

— Що б ти побажала читачам «Робітничої гвардії»?

— З цього приводу хочу процитувати Бернарда Шоу: «Тепер, коли ми вже навчилися літати у повітрі, як птахи, пливати під водою, як риби, нам не вистачає лише одного: навчитись жити на землі, як люди».

Друзі, поспішайте стати справжніми людьми! А навчання-перший крок до цього.

Оксана Полішук-учениця гр. № 206.